

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 01/08/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 204

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta, Tâm Bồ Đề là tâm giác ngộ, ngộ ra được sinh tử luân hồi thật đáng sợ; Hòa Thượng cũng dạy chúng ta, hành giả chân thật niệm Phật nhất định sẽ vãng sanh, không còn trôi chuyển, thẳng đến thành Phật. Chúng ta chân thật hiểu được sinh tử trong sáu cõi luân hồi là đáng sợ thì chúng ta không còn dính mắc, chấp trước, tham cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, chúng ta không dám làm việc tiếp nối dòng sinh tử. Chúng ta khởi tâm tham thì chúng ta đọa vào Ngạ quỷ, chúng ta khởi sân thì chúng ta đọa vào Địa ngục, chúng ta khởi si thì chúng ta đọa vào cõi Súc sinh. Chúng ta làm việc không minh bạch, rõ ràng thì đó là chúng ta ngu si. Chúng ta được tiếp nhận giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền, chúng ta có chỉ đạo sát sao thì chúng ta phải rõ ràng, minh bạch trong mọi việc, chúng ta biết rõ chúng ta làm việc này thì kết quả sẽ ra sao. Chúng ta làm đúng nguyên lý, nguyên tắc thì chúng ta sẽ có kết quả rõ ràng. Chúng ta biết hành giả niệm Phật nhất định vãng sanh thì chúng ta sẽ chuyên tâm niệm Phật, chỉ làm những việc chân thật lợi ích chúng sanh, không làm những việc làm tăng thêm “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Tâm Bồ Đề là trên cầu Phật đạo, dưới hoá độ chúng sanh. Ngoài hai việc này thì không còn việc gì khiến chúng ta bận tâm. Người chân thật niệm Phật thì trong lòng luôn nguyện được rời khỏi thế giới Ta Bà, nếu có đủ điều kiện thì họ sẽ đi ngay, không cần tuổi thọ. Chúng ta đều có tình chấp rất nặng, chúng ta còn dính mắc vào nhiều thứ. Khi còn trẻ, chúng ta muốn có vợ, có chồng, sau đó, chúng ta luyến ái đến con, cháu. Đến thời điểm phải ra đi, chúng ta không muốn đi nhưng chúng ta vẫn phải đi nên chúng ta đau khổ đến cùng tận.

Khi bệnh khổ hay cái chết sắp đến thì cơ thể chúng ta luôn có sự báo hiệu rõ ràng nhưng chúng ta không chấp nhận. Khi thời tiết thay đổi, sắp chuyển mùa, sắp chuyển mưa thì cơ thể của chúng ta cũng thường cảm thấy khó chịu. Khi chúng ta phải ra đi mà chúng ta cảm thấy khiếp sợ, chúng ta cố gắng bám víu thì các cơ của chúng ta sẽ căng cứng. Sinh - Lão - Bệnh - Tử là chắc thật, nếu chúng ta có cơ hội tốt để ra đi sớm một ngày thì chúng ta bằng lòng đi sớm một ngày. Để có được tâm trạng này thì chúng ta phải tận tâm tận lực làm hết những việc cần làm, chúng ta cảm thấy nhẹ nhàng, không có tiếc nuối.

Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không tận tâm tận lực làm hết những việc cần làm, các Ngài ra đi một cách nhẹ nhàng, thanh thản. Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng bận trăm công, nghìn việc nhưng Bác ra đi một cách nhẹ nhàng, không còn việc gì nuối tiếc. Bác Hồ cũng ra đi một cách nhẹ nhàng, tinh tảo đến lúc ra đi, không bị hôn mê, bất tỉnh. Người còn nhiều việc chưa làm, làm chưa tốt thì khi ra đi sẽ tiếc nuối.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nói, hương là mùi thơm của phát tâm Bồ Đề. Hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Đại sư Thanh Lương nói, có hai mùi hương, thứ nhất là hương nhẫn nhục. Chúng sanh từ vô thủy kiếp, nghiệp chướng, tập khí quá sâu nặng, tuy là chúng ta phát tâm Bồ Đề, cũng có Phật Bồ Tát gia trì nhưng chúng ta vẫn có vô số chướng ngại. Chỉ cần chúng ta có thể nhẫn thì chúng ta có thể dễ dàng vượt qua tất cả những chướng ngại”**. Nghiệp chướng, tập khí của chúng ta quá sâu nặng nên chúng ta có rất nhiều chướng ngại. Trên **“Kinh Kim Cang”** Phật nói: **“Nhất thiết pháp đắc thành y nhẫn”**. Tất cả pháp thành công đều ở chữ nhẫn. Chúng ta nhẫn nại, chịu khó thì chúng ta luôn tự thay đổi, làm mới. Mọi sự, mọi việc muốn thành công thì phải có sự nhẫn nại, rèn luyện dài lâu. Người xưa dùng hai viên đá chà vào nhau, nếu đủ nóng thì hai viên đá sẽ phát lửa, nếu chúng ta trà chưa đủ lâu mà chúng ta dừng lại thì hai viên đá sẽ nguội.

Hòa Thượng nói: **“Trong sáu pháp tu của Bồ Tát có dạy chúng ta bố thí. Bố thí là buông xả, đây là tu công đức; nhẫn nhục là thành tựu của công đức. Chúng ta nhẫn nhục thì chúng ta mới không mất công đức. Bình thường, chúng ta tích công bồi đức, chúng ta có được công phu này đều nhờ chữ nhẫn. Chúng ta không thể nhẫn thì chúng ta đi được nửa đường thì đã thất bại. Sau nhẫn nhục là tinh tấn, chúng ta không thể nhẫn nhục thì chúng ta không thể tinh tấn. Sáu phép tu của Bồ Tát đạo là bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định. Chúng ta tu pháp môn nào thì chúng ta cũng phải trải qua trình tự như thế này”**.

Bố thí là buông xả mọi dính mắc trong nội tâm. Chúng ta phải làm một cách kiên trì, vượt qua khó khăn, khổ nạn thì chúng ta mới có thể có thành tựu tốt đẹp. Chúng ta đã kiên trì, **“dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt”**, học tập gần 2000 giờ. Nếu chúng ta **“tinh tấn”** 2 ngày, sau đó, chúng ta **“tinh tướng”** trong 3 ngày thì chúng ta sẽ lui sụt dần. Chúng ta thường tiến thì ít, lùi thì nhiều, đây là tập khí sâu nặng của chúng sanh chúng ta từ vô lượng kiếp. Khi chúng ta quyết định làm việc gì thì chúng ta nhất định làm việc đó cho đến cùng. Khi tôi còn nhỏ, tôi chưa có được tâm này, hiện tại, tôi nhận thấy việc gì chân thật có lợi ích thì tôi miệt mài làm.

Hòa Thượng nói: **“Đốt hương, đốt đèn sáp, đốt đèn dầu ở nhà Phật đều là biểu pháp nhắc nhở chúng ta thiêu đốt chính mình để soi sáng cho người khác”**. Việc đốt hương, đốt đèn sáp, đốt đèn dầu đều là mỗi giờ, mỗi phút nhắc nhở chúng ta hy sinh chính mình để lợi ích cho người. Đây là việc làm của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền

Nhân, người nào hy sinh chính mình làm lợi ích cho người thì người đó chính là Thánh Nhân. Phạm phu thì “*tự tư tự lợi*”, Thánh Nhân xả bỏ chính mình làm lợi ích cho người. Chúng ta làm miệt mài, trong thời gian dài đến hết cuộc đời thì trong vô hình chung chúng ta đã trở thành Thánh Nhân. Người thế gian nhìn thấy chúng ta làm việc tốt cho người thì họ cho rằng chúng ta làm hình ảnh để mưu lợi, chiêu dụ người. Những người làm hình ảnh để mưu lợi thì sẽ chỉ làm được trong thời gian ngắn.

Hòa Thượng nói: “***Phật dạy chúng ta xả mình vì người, dùng trí tuệ, tài lực, thể lực để giúp đỡ tất cả mọi người, mỗi niệm chúng ta đều vì người lo nghĩ thì trong bất tri, bất giác chúng ta đã quên đi chính mình***”. Chúng ta vì người lo nghĩ thì chúng ta đã dần xả bỏ đi chính mình mà chúng ta không nhận ra. Hằng ngày, chúng ta cố gắng phá ngã chấp nhưng ngã chấp của chúng ta vẫn còn nguyên. Chúng ta vẫn truy cầu “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta không thể phá “*cái ta*”, “*cái của ta*”. Phật pháp Đại Thừa dạy chúng ta phải phá ngã chấp, Hòa Thượng nói, chúng ta không cần tìm cách phá ngã chấp, chúng ta tận tâm tận lực dùng năng lực, trí tuệ, tài lực phục vụ người, mỗi niệm đều vì người lo nghĩ thì trong vô hình chung chúng ta đã quên đi chính mình mà chúng ta không nhận ra. Đây là cách phá ngã chấp tốt nhất, chúng ta cố đi tìm thì chúng ta cũng không tìm thấy ngã chấp để phá.

Con rể tôi là người nước ngoài, ngày trước, tôi hỏi con rể là hai con nói chuyện với nhau bằng tiếng nước nào. Tôi không biết rằng con gái tôi đã học tiếng Anh từ cấp 3, chúng ta mãi lo việc vì người thì chúng ta không nhớ việc của mình. Phương pháp nhanh nhất, tốt nhất để phá ngã chấp là chúng ta xả mình vì người, hy sinh phụng hiến. Chúng ta cho rằng chúng ta lo cho người thì sẽ không ai lo cho chúng ta, đây là chúng ta tự tư, ích kỷ. Chúng ta chân thật lo cho người thì chúng ta có phước báu, chúng ta có phước báu thì mọi sự, mọi việc tốt đẹp. Người chân thật hiểu thấu đạo lý mới dám hy sinh phụng hiến, chúng ta không nên có tâm sợ được mất, thành bại, không dám hy sinh phụng hiến. Chúng ta tận tâm tận lực, hy sinh phụng hiến vì người thì người khác sẽ tận tâm tận lực, hy sinh phụng hiến lo cho chúng ta.

Bà Hứa Triết không có chồng con, không có người thân nhưng cuộc sống của bà rất tốt, rất nhiều người hộ pháp cho bà. Khi bà mất, bà dặn mọi người âm thầm lo hậu sự, không để ai biết, một tháng sau những người xung quanh bà mới mới thông báo cho mọi người biết, khi đó báo đài không phải tốn giấy mực, người dân không phải mua vòng hoa.

Có rất nhiều pháp tu giúp chúng ta quán để bỏ đi thân tướng như quán thân vô thường, quán pháp vô ngã, quán thọ thị khổ, nhưng chúng ta quán không thấu. Có một ngôi chùa trên núi, một hôm Hoà Thượng trụ trì đi vắng, có một đoàn khách tới thăm, trong đoàn khách có một cô gái trẻ đẹp, có một vị sư trẻ đã tương tư cô gái đó. Khi Hoà Thượng trụ trì trở về, Ngài nhắc học trò hãy quán người nữ đó như cọp, có thể ăn thịt người. Vị sư trẻ quán mãi mà không thấy cô gái đó giống cọp, chỉ thấy cô gái dịu

dàng, dễ thương. Trong phim Tây Du Ký, khi nhìn thấy nhân vật Bạch Cốt Tinh, chúng ta không quán được ra bộ xương mà chúng ta chỉ thấy một thân nữ xinh đẹp. Bài học hôm nay, Hòa Thượng dạy chúng ta không cần quán mà chúng ta chỉ cần tận lực vì người lo nghĩ, dần dần chúng ta sẽ không còn nghĩ cho mình. Hòa Thượng nói: **“Trong bất tri bất giác, chúng ta quên đi chính mình mà chúng ta không hay biết”**.

Hòa Thượng nói: **“Niệm Phật chú trọng ở chữ tâm. Chúng ta không dùng tâm phân biệt, tâm ý thức niệm Phật mà chúng ta phải dùng chân tâm, tâm chân thành niệm Phật. Bồ Tát Đại Thế Chí dạy chúng ta phương pháp: “Gom nhiếp sáu căn tịnh niệm nối nhau”. Tâm niệm Phật là tâm thanh tịnh, chánh giác. Phật hiệu chính là tâm, tâm chính là Phật hiệu. Chúng ta niệm Phật với tâm như vậy thì chúng ta sẽ có thành tựu”**. “Phật hiệu chính là tâm, tâm chính là Phật hiệu” nghĩa là tâm và Phật hiệu là một, không phải hai. Chúng ta làm việc gì mà chúng ta không có sự phân biệt thì đó là chúng ta làm bằng tâm chân thành. Trong cuộc sống thường ngày, đối nhân xử thế tiếp vật chúng ta cũng phải dùng tâm chân thành.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta nhẫn nhục, tinh tấn. Chúng ta nhẫn nại sau đó chúng ta không ngừng nỗ lực, không ngừng tinh tấn. Trong việc tu hành hay trong mọi sự, mọi việc chúng ta phải luôn ở trạng thái dững mãi, tinh tấn. Phật Bồ Tát không cần dụng tâm mà các Ngài luôn ở trạng thái dững mãi, tinh tấn, chúng ta phải cố gắng ở trạng thái này nếu không chúng ta sẽ lười biếng.

Hòa Thượng nhắc chúng ta nhìn vào biểu pháp của nhà Phật như que hương, đèn sáp, đèn dầu những biểu pháp này dạy chúng ta đốt cháy chính mình, chân thật xả mình vì người. Chúng ta mỗi niệm vì người lo nghĩ thì chúng ta sẽ quên đi chính mình, chúng ta quên chính mình thì chúng ta cũng không còn cái của mình, do vậy tự nhiên chúng ta đã phá được ngã chấp. Nhiều người dùng quán thân vô thường, quán pháp vô ngã hàng chục năm mà không quán ra được. Bài học hôm nay, Hòa Thượng cũng nhắc chúng ta niệm Phật chú trọng ở chữ tâm. Chúng ta không được có tâm ý thức mà phải dùng chân tâm niệm Phật. Tâm ý thức là tâm được mát, hơn thua, tốt xấu. Chúng ta dùng chân tâm niệm Phật thì Phật hiệu là tâm chúng ta, tâm chúng ta là Phật hiệu.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!